

ВАЖЛИВА ЗУСТРІЧ

Весна нарешті навідалася й до Оуса, але навіть потік сонячного світла не зміг розтопити кригу в кістках Ірис Віннов. Вона знала, що хтось іде за нею назирці гамірною Брод-стріт через трамвайні колії і далі зачовганою бруківкою. Опіраючись спокусі озирнутися, запхала руки до кишень плащатренча й переступила рядочок трави, що пробилася крізь тріщини в тротуарі.

Плащу було лише три дні, він і досі пахнув крамницею, у якій Ірис його придбала, — легкий аромат трояндового парфуму, чорного чаю і начищених шкіряних брогів. Уже досить потепліло, можна й не одягати плаща дорогою на роботу і з роботи додому, але, затягуючи пояс довкола талії, Ірис почувалася, ніби в обладунках.

Вона тремтіла, пробираючись крізь натовп перед дверима пекарні, з надією, що переслідувач загубить її серед людей, які юрмилися в черзі за ранковими булочками. А може, це Форест переслідує її? Від цієї думки Ірис одразу стало спокій-

ніше, а за мить — ще тривожніше. Він уже так робив у Аваллон-Блаффі. Тоді брат кілька днів спостерігав за нею, вичікуючи слушного моменту, щоб показатися. Ірис досі боляче про це згадувати.

Вона не могла більше стримуватися. Зиркнула через плече, і вітер дмухнув їй в обличчя кількома пасмами волосся.

Ніде ані сліду її старшого брата, та, зрештою, це вже не той лагідний і швидкий на усмішку хлопець, яким він був до того, як записався до Енвиної армії. Війна наклала на нього відбиток. Навчила його маневрувати в окопах, стріляти з гвинтівки й непомітно перетинати нічийну землю, щоб проникнути на територію ворога. Війна його зранила. І якщо Форест стежить за нею цього ранку, значить, він досі в ній сумнівається.

Досі вірить, що вона втече, покине його й Оус, навіть не попрощавшись.

«Я хочу, щоб ти довіряв мені, Форесте».

Нервово ковтнувши, Ірис поспішила далі. Проминула будівлю, у якій колись працювала й де на п'ятому поверсі горіли вогні в офісі «Оус газет». Саме тут вона вперше зустріла Ромена й вирішила, що перед нею — зарозумілий синок можливих батьків. Тут її слова вперше потрапили на сторінки газети, і тут вона відкрила для себе, якою захопливою може бути робота кореспондента.

Та зараз Ірис пройшла повз ті важкі скляні двері, бездумно вертячи перстень на підмізинному пальці. Звернула в тихішу бічну вуличку й прислухалася, чи не лунають позаду кроки. Але дзеленчання трамвая і вуличні торгівці на розі зчиняли забагато галасу. Все ж вона наважилася зрізати дорогу.

Ірис звернула в дивний недоладний провулок, де мало який транспорт зможе проїхати, не збивши хоч одного бічного дзеркальця. Це була одна з тих брукованих вуличок, де досі

можна відчути магію, переступивши через певні пороги, у переливах на віконних шибках чи в тінях, які ніколи не зникали, хоч як яскраво світило сонце.

Та враз Ірис зупинилася, побачивши слова, розмашисто виведені червоною фарбою на білій цегляній стіні:

Богам місце в могилі.

Їй уже не вперше траплялося це гасло. Минулого тижня бачила таке на бічній стіні собору й на дверях бібліотеки. Завжди написане червоною фарбою, яскравою, наче кров. А знизу часто додане одне-єдине ім'я: *Енва*.

Богиня вже кілька тижнів не давала про себе знати. Вона більше не кликала людей співом на війну, не спонукала записатися до війська. Іноді Ірис думала, може, Енва покинула місто, хоча траплялися повідомлення, що богиню бачили то тут, то там. Що ж до того, хто писав цю зловісну фразу по всьому місту... Ірис могла лише здогадуватися, але, схоже, в Оусі з'явилася група людей, які вважали, що богам не місце в Кембрії. Це стосувалося й Дейки.

Ірис аж пересмикнуло, і вона рушила далі. Дійшовши до «Інкридден триб'юн», наважилася озирнутися востаннє.

Трохи далі вулицею і справді хтось був. Але цей хтось крутнувся й шугнув у затінений дверний проріз. Ірис не змогла розгледіти навіть статуру свого переслідувача, що вже й казати про обличчя.

Зітхнувши, стала розтирати сироти на руках. Вона дійшла, куди планувала, і якщо за нею *справді* стежив Форест, то з ним вона поговорить пізніше, коли повернеться до їхньої квартири. Ця розмова назрівала вже з тиждень, але жоден з них не наважувався до неї підступитися.

Ірис прослизнула в дерев'яні двері й зацокала чобітьми по чорно-білій плитці вестибюля. Доки спускалася сходами, по-

вітря відчутно похолоднішало, а лампочки над головою стиха забриніли. Ось і ще одна причина носити плащ цілий рік.

«Інкридден триб'юн» укоренилася в підвалі старезної будівлі, де, здавалося, панувала вічна осінь. На дерев'яних столах вивищувалися гори паперу, на стелі розгалужувалися мідні труби, крізь тріщини на голих цегляних стінах гуляли протяги, а латунні настільні лампи підсвічували вигадливі танкі сигаретного диму й кидали відблиски на клавіші друкарських машинок. Це було темне, але затишне місце, тому Ірис видихнула, увійшовши сюди.

Етті вже сиділа за їхнім спільним столом, невидючими очима втупившись у друкарську машинку. Тендітними смагливими пальцями вона охопила надщерблену чашку з чаєм, а чоло супилось у глибокій задумі.

Ірис зняла плащ і повісила його на спинку крісла. Вона й далі носила шнуровані чоботи по кісточку, які їм видали перед від'їздом на передову, — в них було набагато легше ходити, ніж на підборах, які вона свого часу взувала до «Газет». Чоботи не пасували до картатої спідниці та білої блузки, але Гелені Гаммонд було байдуже до її зовнішнього вигляду, головне, щоб Ірис писала хороші статті.

— Доброго ранку, — привіталася Етті.

— Доброго ранку, — відлунням озвалася Ірис. — Погода сьогодні гарна.

— А це означає, що під кінець робочого дня почнеться гроза, — зауважила Етті, скривившись, і ковтнула чаю. Тоді вже лагідніше прошепотіла: — Є новини?

Ірис добре знала, про що питає Етті. Подруга мала на увазі Ромена. Чи вдалося Ірис якимось дивом роздобути новини про місце його перебування або статус?

— Ні, — відповіла Ірис, відчуваючи, як стискається горло. Відколи повернулася до Оуса, вона розіслала безліч телеграм. Навмання адресувала їх залізничним станціям, які досі працювали, попри близькість до лінії фронту.

*ПОВІДОМЛЕННЯ ПРО ЗНИКЛУ ЛЮДИНУ КРАПКА РО-
МЕН К КІТТ КРАПКА ЧОРНЕ ВОЛОССЯ БЛАКИТНІ ОЧІ
ВІЙСЬКОВИЙ КОРЕСПОНДЕНТ КРАПКА ВОСТАННЄ ЙОГО
БАЧИЛИ В АВАЛОН-БЛАФФІ КРАПКА ПРОХАННЯ ЗВ'ЯЗА-
ТИСЯ З І ВІННОВ ЧЕРЕЗ ТЕЛЕГРАМНЕ ВІДДІЛЕННЯ ОУСА
КРАПКА*

Ірис досі не отримала відповіді, та, зрештою, чого вона очікувала? У ці дні безліч солдатів і цивільних зникали безвісти. Щоб відволіктися, вона почала готувати до роботи свою друкарську машинку. Насправді це була не її машинка, а службова, яку їй виділили в «Триб'юн». Доволі старий механізм: клавіша пробілу стерлася від численних натискань, інші кілька клавіш залипали, що призводило до купи помилок. Ірис досі намагалася звикнути до неї, але сумувала за магічною машинкою, яку колись подарувала їй бабуся. Тією, що пов'язала її з Роменом. «Третьою Алуетт».

Ірис закладала чистий аркуш паперу у валик, а сама гадала, де зараз її друкарська машинка. Востаннє вона бачила «Третю Алуетт» у своїй кімнаті в готелі Марісоль. І хоч сам готель дивом вистояв під час бомбардування, хто зна, що Дейка і його армія зробили з містом після того, як захопили його. Може, «Третя Алуетт» досі стоїть собі в її старій кімнаті, недоторкана й укрита шаром попелу. Може, Дейчині солдати вкрали її і використовують, щоб обмінюватися листами задля

своєї підлої мети. А може, винесли її на вулицю й розстрожили на сотні блискотливих скалок.

— Усе гаразд, мала? — голос Гелени Гаммонд зруйнував цей образ, і, підвівши голову, Ірис побачила, що керівниця стоїть біля її стола. — Щось ти доволі бліда.

— Так, просто... замислилася, — відповіла Ірис, злегка всміхнувшись. — Пробачте.

— Не перепрошуй. Я не хотіла переривати твоїх роздумів, але в мене для тебе лист, — усмішка прорізалася на суворому обличчі Гелени, коли вона витягнула з кишені штанів пожмаканий конверт. — Думаю, ти зрадієш.

Ірис висмикнула листа з її рук, не в змозі приховати нетерпіння. Це мусили бути новини про Ромена, і в животі все скрутилося від надії і страху, поки вона розривала конверт. Спершу Ірис здивував обсяг повідомлення — задовге, щоби бути телеграмою. Видихнувши, вона стала читати:

Моя найдорожча Ірис!

Словами не описати, яке полегшення я відчула (і досі відчуваю!), коли дізналася, що ти безпечно повернулася до Оуса! Певна, Етті тобі вже розповіла, що сталося в Авалон-Блаффі того жадливого дня, але ми чекали на вас із Роменом біля фургона так довго, як могли. Моє серце розривалося, коли довелося поїхати без вас. Мені тільки й лишалось, що молитися за вашу безпеку й сподіватися, що незабаром ми зможемо возз'єднатися.

Гелена написала мені, що ви досі не знаєте, де Ромен. Це дуже прикро, моя любя. Якби ж то я могла розвіяти твою тривогу. Знай, що тобі завжди раді тут, в оселі моєї сестри в Ривер-Давні. З Оуса до нас лише день дороги, і тут завжди